

[Victor Pürschel.]

er naturligvis kommet til den Overbevisning, at hverken Venstre, Konservative eller Bondepartiet har Udsigt til at kunne naa det Resultat alene. Der er kun een Mulighed for at naa dette, nemlig hvis man kan faa et Samvirke i Stand mellem alle de Vælgere — jeg tror, det er Fler-tallet af de danske Vælgere —, der anser denne Regering og dens Politik for at være uheldig. Det er den simple Tanke, der ligger bag ved vort politiske Arbejde, og saa raabes der efter os: Splittelsesmænd!

Hvem er nu det, der raaber Splittelsesmænd? Det er i første Række de Folk, der har Ansvar for Oppositionens Stilling siden 1929. Og hvorledes har denne Stilling nu været? Har det været en Samling af Oppositionen, eller har det været en Splittelse? Enhver, der vil gennemgaa disse Aars politiske Begivenheder, vil se, at Oppositionen aldeles gennemgaaende har staaet splittet. Den højtærede Udenrigsminister sagde det i en Tale forleden Dag paa Langeland meget klart og tydeligt. Og tænker man blot paa de seneste Begivenheder, maa man spørge: Hvordan stod Oppositionen ved Valget i 1935? Den stod splittet. Hvordan har den staaet siden? Den har staaet splittet. Hvordan har den staaet over for Forfatningsspørgsmaalet? Splittet. Hvordan staaer Det konservative Folkeparti i Dag? Splittet. Og hvordan staaer Oppositionen nu? Ja, der kan man blot minde om, hvad det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde i Dag; han konstaterede med Tilfredshed, at Valgkampen var indledet med et kraftigt Opgør mellem Venstre og Konservative.

Naar der nu raabes Splittelsesmænd efter os, sker det med det Formaal at holde Oppositionens Vælgere inde i Baasene, og hvad opnaas der dermed? Er det en Samling, der naas derved? Nej, der opnaas en Fortsættelse af Splittelsespolitikken. Jeg ved ikke, om der er nogen, der har hørt noget Samlingssignal udstedt fra de to ledende Oppositionspartiets Side; jeg har i hvert Fald ikke hørt det. Saa er det unægtelig ganske ejendommeligt, at man vender det som en Anke imod os, det, som man selv har praktiseret i 10 Aar.

Dør er det, jeg siger: Det er en Nødvendighed at komme bort fra dette, og der er ingen anden Vej, end at man først rejser Kravet om en Samling, paaviser, at det er nødvendigt, at denne Samling skal finde Sted. Det er den eneste Mulighed for at komme af med Systemet Stauning—

Munch, den eneste Mulighed, der er. Det er det, som i vidt Omfang forstaas af Vælgerne. Men naturligvis tales der haanlige Ord om disse Folk, der taler om Samling og vil Splittelse. Dertil er ikke andet at svare, end at naar man vil en Samling, er det nødvendigt, at man først sønder det, der hindrer Samlingen. Det er det Arbejde, som maa gøres, som vi maa igennem, og som jeg haaber ogsaa skal lykkes. Der er ikke Spor af Tvivl om, at lykkes det ikke — ja, saa er Ministeriet Stauning og dets Fortsættelse sikret for lange Tider, og det er det, som Oppositionens Vælgere skal tage Stilling til allerede ved det kommende Valg.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Edvard Sørensen: Jeg vil gerne allerførst rette en Tak til Statsministeren, som i Formiddags udtalte, at han paa Baggrund af det, jeg anførte her i Aftes, vilde foretage en Undersøgelse af de Forhold, jeg havde nævnt.

Finansministeren udtalte, at han var principielt enig med Venstre i det Forslag, vi havde fremsat for nogle Dage siden om Ophævelse af Refusionsforbundet. Det glædede mig at høre den Udtalelse af Finansministeren. Det, der er Princippet i det Forslag, vi har forelagt, er — ved Siden af at man ved Ophævelse af Refusionsforbundet fjerner det uheldige Fordelingsgrundlag —, at man dækker de 54 Mill. Kr., som Beløbet var i Aar, gennem Indkomstskat og derved letter Ejendomsbeskatningen i betydelig Grad. Ministeren sagde videre, at det ikke var muligt at gennemføre Forslaget nu. Det forstaar jeg ikke rigtig, for naar vi er principielt enige, vilde det være uhyre let at gennemføre Forslaget nu som en midlertidig Ordning, indtil Skattekommissionen engang ud i Fremtiden bliver færdig med sit Arbejde.

Endvidere sagde Finansministeren, at Venstre havde først nu faaet Øjnene op for det rigtige i en Udligning. Dør maa jeg pege paa det Forslag, vi fremsatte allerede i 1937. Forholdet er det, at hvis man havde fulgt Venstre dør, kunde vi have foretaget den samme Udligning i Skatte-trykket med et betydelig mindre Beløb end 85 Mill. Kr., medens der, hvis vi bygger paa Udligningsloven, sammenkædet med det Forslag, vi har fremsat nu, skal bruges en Udligning paa 145 Mill. Kr.